

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 4

гр. София, 29.01.2026 г.

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в закрито заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ

Членове: подп. ВАСИЛ М. ПЕТКОВ
 лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА

като разгледа докладваното от подп. ВАСИЛ М. ПЕТКОВ Въззивно частно наказателно дело № 20266000600004 по описа за 2026 година

Производството е по реда на чл. 249, ал. 3 от НПК.

Образувано е по частен протест на прокурор от Военно-окръжна прокуратура – С., против протоколно Определение № 118/10.12.2025 г. постановено по НОХД №175/2025 г. по описа на Военен съд – С., с което е прекратено съдебното производство и делото – върнато за отстраняване на съществени нарушения на процесуалните правила.

Представителят на държавното обвинение счита атакувания съдебен акт за незаконосъобразен и сочи, че не са налице основанията по смисъла на чл. 248, ал. 1, т. 3 от НПК за прекратяване на съдебното производство. Поддържа, че в обвинителния акт действията на обвиняемия са описани конкретно, както и че е посочено, че деянието е извършено умишлено „по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК“. По изложените съображения, прокурорът предлага въззивната инстанция да отмени атакувания съдебен акт и да върне делото за разглеждане от първостепенния съд.

Военно-апелативният съд установи, че протестът е подаден от прокурор, в срока по чл. 249, ал. 3 вр. чл. 342, ал. 1 от НПК, поради което е процесуално допустим. Разгледан по същество е *неоснователен*, по следните съображения:

НОХД №175/2025 г. по описа на Военен съд – С. е образувано по обвинителен акт, с който Военно-окръжна прокуратура – С. е повдигнала обвинение против Б. Р. М. от в.ф. – К., за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 4, пр. 3, вр. с чл. 130, ал. 1 и ал. 2 от НК.

С атакуваното протоколно Определение № 118/10.12.2025 г., ВС –

С., на основание чл. 248, ал. 5, т. 2 от НПК, е прекратил съдебното производство и върнал делото на ВОП – С. за отстраняване на допуснатите нарушения, посочени в мотивната част на определението. Решаващият състав е посочил, че „внесеният обвинителен акт е съставен в противоречие на чл. 246 от НПК, тъй като в него не е описано ясно и в достатъчна степен твърдяното от прокуратурата престъпление, с всички съставомерни обективни и субективни характеристики, така че да кореспондират със съответната норма от Особената част на НК, по която обвиняемият е предаден на съд“.

ВоАС споделя извода на първата инстанция, че в ОА по отношение на Г.А., прокурорът, не е конкретизирано колко удара и по кои конкретно части на тялото са били нанесени, като травматични му увреждания – „контузия и травматичен оток на лявата тилна част на главата и контузия на лявата предмишница“ не кореспондират с изложените фактически данни относно насочеността на нанесените удари – по главата и лявата страна на ребрата. Така също, от фактическа страна в ОА не е описан удар, с който да се нанесено твърдяното от прокурора увреждане в областта на лявата предмишница на Г.А., както и такъв увреждащ лявата тилна част на главата. Правилно контролираният съд е съобразил, че по отношение травмите на К.М.Б., също е налице неяснота как с описания в ОА един удар с бухалка „през лицето“, са му причинени „охлузване (драскотина) в лявата половина на гърба, охлузване и кръвонасядания в областта на ляв долен крайник, навяхване на шията“. ВоАС подкрепя и посоченото от решаващия състав за субективната страна на деянието, за което е привлечен Б. М., а именно – в обстоятелствената част на обвинителния акт не съдържа описание за умишъла му да осъществи по-тежко наказуемия състав (причинени телесни повреди на повече от едно лице). При това положение, правилно ВС – С. е установил противоречие между в ОА, водещо да неяснота относно начина на осъществяване на инкриминираното деяние.

Предвид изложеното настоящият състав споделя извода на първата инстанция, че на ДП е допуснато отстранимо съществено нарушение на процесуалните правила, което е довело до ограничаване на процесуалните права на обвиняемите.

Освен подкрепя на констатациите на ВС – С., настоящият състав ще акцентира и на следното:

В обвинителния акт прокурорът е посочил правна квалификация на престъплението (юридическото обвинение) – престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 4, пр. 3, вр. с чл. 130, ал. 1 и ал. 2 от НК. Съгласно посоченото в т. 18 (както и т. 15 и т. 16) от Постановление № 3/27.09.1979 г. на Пленума на ВС „когато с деянието се причиняват на едно лице две или повече различни по вид телесни увреждания, е налице едно престъпление, което следва да се квалифицира с оглед на най-тежкия резултат”. ВоАС изрично ще подчертае, че точният смисъл на даденото указание изисква престъплението само да се квалифицира по най-тежкия резултат, но не и да се приеме „поглъщане“ на по-леките телесни увреждания (в случая по чл. 130, ал. 2 от НК) от по-тежките (по чл. 130, ал. 1 от НК), предвид разлика между „фактическо“ и „юридическо“ обвинение за извършено престъпление. Теоретично юридическото обвинение е правната квалификация на престъплението, а фактическото обвинение се отнася до всички причинени с престъплението телесни увреждания, които лицето действително е претърпяло – обективно настъпили в действителността, като по-тежкото увреждане не може „да погълне” останалите, попадащи под квалификацията на чл. 130, ал. 2 от НК. Ерго – всички увреждания следва да попаднат под квалификацията по чл. 130, ал. 1 от НК, но фактическото обвинение не следва да се ограничава само до такава телесна увреда, а следва да съдържа и всички останали увреждания които, ако я нямаше по-тежката квалификация, биха квалифицирани по чл. 130, ал. 2 от НК (виж. Решение № 99/27.02.2013 г. по наказателно дело № 83/2013 г. III НО на ВКС).

Безспорно обвинителния акт определя предмета на доказване по делото и очертава рамките, в които ще се развие процесът на доказване, като главното му предназначение е да формулира ясно обвинението от фактическа и от юридическа страна. В случая, допуснатото противоречие съставлява съществено нарушение на процесуалните правила и води до нарушаване правото на защита на обвиняемото лице. Същото е отстранимо, но не може да бъде saniрано в съдебната фаза. Това е така, защото процесуалните действия в наказателното производство се извършват в последователност, императивно определена с процесуалните норми и гарантирането на правото на защита, е задължителна предпоставка за валидност и условие за извършване на следващото процесуално действие.

Ето защо ВоАС счита, че протестираното определение следва да

се потвърди и делото да се върне за отстраняване на нарушенията, посочени от първостепенния съд, както и на това установено при въззивната проверка – посочено в мотивната част на настоящото определение.

Водим от горното и на основание чл. 249, ал. 3 от НПК, Военно-апелативният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 118/10.12.2025 г. постановено по НОХД №175/2025 г. по описа на Военен съд – С..

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____